

at more den Lille, der da ogsaa skreg i vild Glæde i sin Vogn.

Et Stykke bag de andre fulgte Hansine med sit Strikketøj.

Hun holdt sin lille Skikkelse lige saa rank som i sine Pignedage, bevægede sig ogsaa med de samme sikre, afmaalte Skridt. Derimod havde Udtrykket i hendes mørkladne Ansigt forandret sig noget; det var blevet endnu mere indadvendt og ligesom lidt fortrykt. Som naturligt var, havde hendes snart syv Aar lange Ægteskab med dets tre Barnefødsler heller ikke ladet hendes før saa ungdomsfriske Udseende helt uberørt. Kinderne var blevne lidt smalle, de alvorlige Øjne endnu mere dybtliggende. Dog var hun endnu en ualmindelig køn Kone, der efter Landsbyforhold bar sine 25 Aar med sjælden Ære; og det var ikke til at undres over, at man i hendes Hjemby Skibberup endnu var ganske stolt af hende. Rigtignok var der ogsaa adskillige — og med hvert Aar flere — der havde ondt ved at forlige sig med hendes Indesluttethed, hvilken de gerne vilde udlægge som Hang til Stolthed; og i Stilhed blev det saa smaat beklaget, at Emanuels Øjne var faldne netop paa hende, da han i sin